

Серію «Затишне читання» засновано 2023 року

**KATHERINE CENTER
THE BODYGUARD**

Copyright © 2022 by Katherine Center
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
Cover design by Olga Grlic
Cover illustration by Katie Smith

All rights reserved.

This is a work of fiction.

All of the characters, organizations, and events portrayed
in this novel are either products of the author's imagination
or are used fictitiously.

Переклала з англійської *Оксана Дятел*

ISBN 978-617-8512-52-1
ISBN 978-617-8280-53-6 (серія)
ISBN 978-125-0219-39-8 (англ.)

© Дятел О. Г., пер. з англ., 2025
© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

1

Останнім бажанням моєї матері було, щоб я взяла відпустку.

— Просто зроби це, гаразд? — попросила вона, заправляючи пасмо волосся мені за вухо. — Забронюй подорож і поїдь. Як усі нормальні люди.

Я не була у відпустці вісім років.

— Гаразд, — відповіла я так, як часто відповідають хворій матері, обіцяючи щось не надто важливе. А після того, наче ми уклали угоду, додала: — Я візьму *одну* відпустку.

Я тоді й гадки не мала, що це її останнє бажання. Думала, що це просто нічна розмова в лікарні.

А далі раптово настала ніч після маминого похорону. Я не могла заснути, крутилася в ліжку, згадуючи ту мить: як мама дивилася мені просто в очі, стискаючи руку, ніби наша домовленість про відпустку справді життєво важлива.

Третя ранку. На стільці висить похоронний одяг. Від опівночі я марно намагалася заснути.

— Гаразд-гаразд, — сказала я невідомо до кого, лежачи в ліжку.

Потім повільно поповзла через простирадла та взяла з підлоги ноутбук. У синьому світлі екрана, з напівзаплющеними очима, швидко набрала в пошуковик: «найдешевші авіаквитки будь-куди». На одному із сайтів знайшла список прямих

рейсів за сімдесят шість доларів, прокурила сторінку, ніби граючи в рулетку, і, випадково зупинившись на Толедо, штат Огайо, натиснула «придбати».

Два квитки до Толедо. Як з'ясувалося, їх не можна повернути. Це щось на зразок романтичного туру на День святого Валентина.

Готово.

Обіцянка виконана.

Це зайняло менш ніж хвилину.

Тепер залишилося тільки змусити себе поїхати.

Заснути так і не вдалося.

О п'ятій ранку, коли заледве почало сіріти, я здалася. Стягнувши з ліжка ковдри та простирадла, почовгала до гардеробної. Скрутившись клубочком на імпровізованій постелі, на решті заснула на підлозі в темряві.

Прокинулась аж о четвертій дня.

У паніці підхопилася й заметалася кімнатою, ніби запізнювалася на роботу. Ще й примудрилася вдаритися ногою об ліжко, намагаючись застібнути сорочку.

Проте я нікуди не запізнювалася.

Мій бос, Гленн, заборонив приходити. Ба більше, *звелів не з'являтися цілий тиждень*.

«Навіть не думай виходити на роботу, — сказав він. — Сиди вдома й оплакуй утрату».

Сидіти вдома? Оплакувати утрату?

І мови бути не може.

Тим паче тепер, коли я купила квитки до Толедо й мушу знайти свого хлопця, Роббі, та переконати його поїхати зі мною.

Правда ж?

Ніхто не їде до Толедо сам. І вже точно не на День святого Валентина.

У той момент це здавалося терміновим.

За інших обставин я б написала Роббі повідомлення, запропонувала зустрітися після роботи й за вечерею та напоями попросила його поїхати зі мною. Як і кожна розсудлива людина.

Можливо, то був би кращий план.

Або ж він призвів би до іншого результату.

Однак тієї миті до розсудливої людини мені було далеко. Я людина, *яка ночує в гардеробній*.

Я з'явилася в офісі наприкінці робочого дня. Волосся абияк причесане, сорочка заправлена тільки наполовину, а в кишені піджака від траурного костюма досі лежала згорнута похоронна програмка зі світлиною мами в день її випускового.

Мабуть, дивно приходити на роботу наступного дня після матиного похорону.

Я перевірила: зазвичай відпустка у зв'язку зі смертю родича триває три дні, але Гленн змусив мене взяти п'ять. А ще цієї безсонної ночі я встигла дізнатися, «як продати батьківський будинок», «чим зайнятися в Толедо» (список виявився напрочуд довгим) і «як подолати безсоння».

Як не крути, мене не мало би бути в офісі.

Тому я і зволікала, стоячи біля дверей кабінету Гленна. І саме тому випадково підслухала його розмову з Роббі про мене.

— Ганна осканеніє, коли ти їй про це скажеш, — пролунав голос Роббі.

— Може, я змушу тебе це зробити, — відповів Гленн.

— Може, ти захочеш переглянути своє рішення.

— Немає чого переглядати.
Цього вистачило. Я штовхнула двері.
— Що тобі треба переглянути? Хто й що збирається мені розповісти? І чому це я маю оскаженіти?
Пізніше, поглянувши в дзеркало, я зрозуміла, що вони побачили, коли обернулися на мій голос: червоні очі, зім'ятий комір сорочки під лацканом піджака й розмитий сльозами вчорашній макіяж.
Страхіття. Проте Гленна так просто не налякаєш.
— Що ти тут робиш? — запитав він. — Ану геть звідси. Теплої зустрічі від нього не дочекаєшся.
Я не зрушила з місця й рішуче залишилася на порозі.
— Мені потрібно поговорити з Роббі.
— Можеш зробити це за межами офісу.
Він мав слухність. Ми з Роббі майже жили разом. Коли не працювали. А працювали ми більшість часу.
Та як я мала вчинити? Вийти й чекати на паркувальному майданчику?
— П'ять хвилин, — торгувалася я.
— Ні, — відрубав Гленн. — Іди відпочивай.
— Мені треба вибратися з дому, — пояснила я. — Треба чимось зайнятися.
— У тебе тільки-но померла мати, — наполягав Гленн. — Іди й побудь разом із родиною.
— Вона й була моєю родиною, — сказала я, намагаючись стримати дроз у голосі.
— Саме так, — погодився він, наче я підтвердила його ж думку. — Тобі потрібно оплакати втрату.
— Я не знаю, як це робити, — зізналася я.
— Ніхто не знає, — пробурмотів Гленн. — Тобі потрібен посібник?

— Якщо маєш, — я гнівно зиркнула на нього.
— Ось що в ньому сказано: «Вимитайся звідси».
Я заперечно похитала головою.
— Я знаю, ти думаєш, мені треба... — я затнулася, гадки не маючи, що саме він хотів, щоб я робила: сиділа й згадувала маму чи щось на зразок цього? — Але, по правді, зі мною все гаразд, — додала я щиро. — Тим паче ми не були надто близькими.
— Ви були достатньо близькими! — гаркнув Гленн. — Геть!
— Дозволь мені... просто навести лад у документах чи щось подібне.
— Ні.
Якби ж я могла сказати, що кремезний Гленн, із лисою головою, всіяною ластовинням, наче хтось розсипав його із шейкера, — один із тих босів, які тільки здаються суворими, але насправді дбають про інших.
Та Гленн здебільшого дбав лише про себе.
І він остаточно вирішив, що я зараз не годжуся для роботи. І я це розуміла.
То був дивний час. Я щойно повернулася з відрядження в Дубаї, як мені зателефонували з відділення екстреної допомоги та повідомили, що мамі стало зле просто на пішохідному переході.
Я негайно поїхала до лікарні, де дізналася, що в матері не припиняється блювота, вона не пам'ятає, який зараз рік і хто президент. Тоді лікарка з помадою на зубах повідомила її діагноз: термінальна стадія цирозу печінки. Я почала сперечатися: «Вона більше не п'є! Вона більше не п'є!»
Того вечора я поїхала до мами по теплі шкарпетки та улюблений плед і знайшла приховані запаси горілки. Поспіхом вилила все до останньої краплі й увімкнула воду, щоб

змити запах, розмірковуючи, як тепер змусити маму змінити життя.

Знову.

Я думала, що маю час.

Ми завжди так думаємо.

Та вона померла швидше, ніж я встигла усвідомити, що можу її втратити.

Це було занадто. Це розумів навіть Гленн із його доволі низьким емоційним інтелектом.

Проте останнє, чого мені хотілося, — *сидіти вдома й думати про це*.

Я вирішила, що, хай там як, вмовляю боса дозволити мені працювати.

А потім вмовляю Роббі поїхати зі мною до Толедо.

І, можливо, — лише можливо, — тоді я нарешті трохи посплю.

Рішуче ступивши вперед, я не дала жодному із чоловіків шансу мене зупинити, зайшла до кабінету й сіла на порожній стілець навпроти Гленнового столу.

— Що ви обговорюєте? — запитала я, намагаючись змінити тему. — У вас зустріч?

— Ми розмовляємо, — відповів Гленн так, наче знав, що я підслуховувала.

— Босе, ти не розмовляєш. Ти лише проводиш зустрічі, — заперечила я.

Роббі, як завжди привабливий, із чорними віями, що обрамляли його блакитні очі, поглянув на мене так, ніби я сказала щось слушне.

На мить я відчула вдячність до нього. Коли я познайомила його з мамою, вона аж нетямилася від захвату. «Він викапаний астронавт», — зітхала вона, і це справді так. Коротка

стрижка, вінтажний «порше» й неймовірна самовпевненість, як у справжніх астронавтів. Мама була вражена, що в мене стосунки з ним. По правді, я сама дивувалася.

Роббі не просто найкрутіший чоловік, із яким я зустрічалася, — він найкрутіша людина, яку я коли-небудь зустрічала. Хоча зараз це не головне.

— Що саме ти хотів, щоб Роббі мені повідомив? — запитала я в Гленна.

Бос зітхнув, усвідомлюючи, що йому доведеться *розповісти*.

— Я хотів почекати, поки ти... — він поглянув на мене. — ...принаймні приймеш душ. Ми відкриваємо філіал у Лондоні.

Я насупилася.

— Філіал у Лондоні? А чому це погані новини?

— Нам потрібен хтось... — Гленн проігнорував моє запитання.

— Я готова! — одразу ж здійняла руку. — Я у справі!

— ...хто відкриє там офіс і облаштує все як слід, — завершив Гленн. — На два роки.

Лондон? Вирушити до Лондона з грандіозним проектом, який вимагатиме стільки трудоголізму, що протягом двох років усе інше не матиме значення?

До біса відпустку. Запишіть мене.

Від самої думки мене огорнуло полегшення: *проект, який повністю руйнує особисте життя й відволікає від усіх проблем*.

Так, будь ласка.

Однак тієї миті я помітила, як підозріло Роббі та Гленн дивляться на мене.

— Що? — запитала я, поглядаючи то на одного, то на другого.